

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ ΡΟΔΑ

Θέατρον «Απόλλων»

Τὸν κ. Ζὰκ Ντε-
βάλ, συγγραφέα τοῦ ὑ-
πὸ τὸν ἄνω τίτλον ἔρ-
γου, μετὰ τὸ ὁποῖον ἐγ-
καινίασεν ἡ κ. Κυβέ-
λη τὴν χειμερινὴν πε-
ρίοδον εἰς τὸν «Απόλ-
λων», ἐγνωρίσαμεν κα-
τὰ τὸν π. Ἰούνιον, ὁ-
πότε ἀπὸ τῆς Κοτοπουλείου σκηνῆς ἐνεφανίσθη τὸ
ἔργον τοῦ ἰδίου «Ὁ Τετραπέρατος — Dans sa
candeur naïve».

Ὁφείλω εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς νὰ δηλώσω ὅτι ἡ δευ-
τέρα ἐμφάνισις τοῦ συγγραφέως ὄχι μόνον δὲν ὑπε-
ρέβαλε τὴν πρώτην, ἀλλὰ καὶ σπουδαίως, κατὰ
τὴν γνώμην μου, ὑστέρησεν, καθὼς ἐπίσης ἔχω
χρὸς ν' ἀναγνωρίσω καὶ νὰ διακηρύξω τὴν φρα-
σεολογικὴν γονιμότητα τοῦ κ. Ντεβάλ χάρις εἰς
τὴν ὁποίαν τὸ αὐτὸ θέμα διαρκῶς ἐπαναλαμβάνό-
μενον εὐκολώτατα μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ ὡς νέα τῶν
πραγμάτων ἄποψις.

Καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Ὁ κ. Μισέλ Μπελέβ—ποῦ ἔχει περάσει τὸ κα-
λοκαιράκι τοῦ Ἁγίου Δημητρίου—εἶνε πλούσιος,
καλοκαμωμένος, δήμαρχος σὲ κάποιον χωριὸν καὶ νο-
νός τῆς Ζακλίν ἤδη ἀπὸ διατίας συζύγου τοῦ κ.
Ἐτσεριό, βιομηχάνου καὶ ἰδιοκτῆτου δύο ἐργοστα-
σίων.

Ὁ κ. Ἐτσεριό προκειμένου νὰ ἀπουσιάσῃ ἓνα
μῆνα, ἐμπιστεύεται τὴν νέαν καὶ ὡραίαν Ζακλίν
εἰς τὸν κ. Μπελέβ, ὑπερατυχῆ διὰ τοῦτο, ὅπως
ἀποδεικνύουν αἱ πυρετώδεις πρὸς ὑποδοχὴν τῆς ἀ-
ναδεξιμίας του προετοιμασίαι.

Πρέπει ἐγκαίρως νὰ σημειωθῆ ὅτι ὁ κ. Μπε-
λέβ ἔχει ὅλα τὰ προαναφερθέντα προσόντα—πλού-
σιος, καλοκαμωμένος, δήμαρχος—δὲν ἔχει ἀκόμη
ἀγαπήσει—εἶνε τῶρα 45 ἐτῶν—καὶ ἔχει σχέσεις
μετὰ τὴν.... συνείδησίν του.

Από την πρώτη στιγμήν τοῦ ἐρχομοῦ τῆς Ζακλίν εἰς τὸ σπίτι τοῦ νονοῦ καταρτίζεται τὸ συμβατικὸν καὶ ἀπίθανον τοῦ ἔργου. Ὁ συγγραφεὺς ἐπιμένει νὰ μᾶς πείσῃ ὅτι ἡ ἥρωίς του, ἔγγαμος πρὸ διετίας καὶ 25 ἀριθμοῦσα Μαΐους, εἶνε τόσο ἀφελῆς εἰς τὸ ζήτημα τῆς... γνώσεως τῆς ζωῆς, ὥστε νὰ προστρίβεται σὰν τῆ γάτα εἰς τὰ γόνατα τοῦ ἀγαπημένου νονοῦ τῆς χωρὶς ν' ἀπικυβάνεται τὸ ἄτοπον τῆς πράξεώς της.

Καὶ ἀρχίζει τὸ μαρτύριον τοῦ κ. Μπελλέβ, τὸ ἰσοῦν, τίποτε ὀλιγώτερον, τίποτε περισσότερον, διὰ ἀρκεῖ εἰς τὸν αὐτὸν τόνον ἐπὶ τρεῖς πράξεις μὲ καταληκτικὸν συμπέρασμα τὴν ὑπερίσχυσιν τοῦ καθήκοντος ἀπέναντι τοῦ πάθους, ἴσως καὶ λόγῳ τῆς ἀριζεύσεως τοῦ συζύγου.

Τὰ δύο κύρια πρόσωπα σπεύδουν εἰς τὸ τέλος τῆς τρίτης πράξεως νὰ μᾶς δηλώσουν ὅτι ἐγνώρισαν τὴν ἀγάπην καὶ ὄχι τὴν ἡδονήν.

Ἀναπνέομεν διὰ λογαριασμὸν τοῦ συζύγου καὶ ἀπερχόμεθα μὲ τὴν ἀπορίαν:

— Ἄξιζε τὸν κόπον νὰ γραφοῦν τρεῖς μεγάλας πράξεις διὰ νὰ μᾶς ἱστορήσουν τὸ σαρκικὸ μαρτύριον ἑνὸς νονοῦ, ποῦ ἔχει ἀναδεξιμιά ὠραία καὶ μὲ θελοῦδινη ἐπιδερμίδα;... Κατὰ τί εἶμασθε προχωρημένοι στὴ ζωὴ μὲ τὴν παρακολούθησιν παρομοίων ἔργων; Τὰς μεγαλειτέρας ἐλπίδας ἔχει ἀσφαλῶς στηρίζει ὁ συγγραφεὺς εἰς τὸν ρωμαντισμὸν, ὃ ὁποῖος ξεφυλλίζεται κατὰ τὴν τελευταίαν πρᾶξιν καὶ ὃ ὁποῖος μᾶς κουράζει μὲ τὴν ἄνευ περιπετειῶν ἐπὶ 3 πράξεις ἐπανάληψιν τοῦ αὐτοῦ θέματος.

Καὶ ἀντὶ ἡ ἱστορία νὰ λάβῃ πέρας μὲ τὴν ὀλοκληρωτικὴν κατάκτησιν τῆς θαρραλικῆς—ὅπως εἰς τὴν Ζωζέτταν—ἡ ὑπαρξίς τοῦ συζύγου καὶ ἡ σχέσις τοῦ κ. Μπελλέβ μὲ τὴν συνειδήσιν, μᾶς παρουσιάζουν τὸ πραγματικὸν φαινόμενον εἰς τὴν ἐποχὴν μας, δηλ. μίαν ἐρωτικὴν ἱστορίαν ὅπου ἐπιπλέει ὁ ἄγνός ἔρως, κατανικῶν τὸ ἀχαλίνωτον πάθος.

Ὡς πρὸς τὴν τελευταίαν ἄποψιν ἔχει χρέος νὰ διαδηλώσω ὅτι ὁ κ. Ζὰκ Νταβᾶλ ἀποτελεῖ ἐξαιρέσιν μεταξὺ τῶν ὁμοειθῶν του συγγραφέων, ἡ μεγάλη πλειονότης τῶν ὁποίων ἐννοεῖ κατὰ κανόνα γενικὸν νὰ λύῃ τὰ ἐρωτικὰ προβλήματα μὲ καταληκτικὸν περιπαθῆ ἐναγκαλισμὸν.

Διὰ τὴν ἐκτέλεσιν κατεβλήθη, ὁμολογουμένως πᾶσα δυνατὴ στερῆ τόσο ἐκ μέρους τῶν πρωταγωνιστησάντων κ. Κυβέλης καὶ κ. Γαβριηλίδου, ὅσον καὶ ἐκ μέρους τῶν κυριῶν Φίλιππίδου, Ροζάν, Βιτωρρη καὶ τῶν κ.κ. Ροζάν, Λαπενιώτη ἰπολαυτικῶ Γκούπ, Χρυσομάλλη, Βιτωρρη, Δευδραμῆ.

Ὁ θιάσος τῆς κ. Κυβέλης φαίνεται ὅτι ἐννοεῖ νὰ ἐργασθῆ ἐξαιρετικῶς σοβαρὰ κατὰ τὴν ἀρχαιανὴν χειμερινὴν περίοδον. Τρανή ἀπόδειξις ἡ ἐνίσχυσις τοῦ θιάσου μὲ τὴν πρόσληψιν τοῦ ζ. Ροζάν καὶ τοῦ κ. Ἀγγέλου Χρυσομάλλη.